

Dinsdag | Bidden, een wonder

De Heere Jezus vertelt een gelijkenis over een weduwe en een onrechtvaardige rechter.
Doel: 'dat men altijd bidden moet, en niet vertragen.' 'Altijd bidden'; 'niet vertragen'.
Aanhoudend gebed.

We beginnen bij het laatste: gebed. We zijn het woord gewoon. Bidden? Natuurlijk. Maar zo natuurlijk is het niet. Bidden is spreken tot de Heere. Dat betekent dat er in de hemel een Goddelijk geopend oor is. Dat is niet vanzelfsprekend. Wij hebben de band met God doorgesneden. Als het van ons afhangt, is er geen contact met God meer mogelijk.

Het is werkelijk een wonder dat *de Heere* spreekt en wij mogen luisteren. Hij doet dat door Zijn Woord. En... het is een wonder *als* wij luisteren. Een genadewonder. We luisteren naar allerlei stemmen, maar van nature niet naar Gods stem. Wat is het tevens een onuitsprekelijke genade dat de Heere Zich wil neigen naar mensen om hún stem te horen. Hij geeft het middel: het gebed. En zij mogen er gebruik van maken. Om alle vragen die verband houden met het geestelijke leven en alle dagelijkse levensomstandigheden Hem voor te leggen. Een onuitsprekelijk voorrecht.

Wat zijn we een dwazen dat we het gebed zo vaak onbeproefd laten. De Heere zegt het immers Zelf: 'Doe uw mond wijd open, en Ik zal hem vervullen' (Ps. 81:11b). De Heere geve gebed; aanhoudend gebed.

Lezen: Lukas 18:1-8

Woensdag | Bidden in nood

Het gaat in de gelijkenis om een weduwe en een onrechtvaardige rechter. De eerste is onrecht aangedaan. De tweede is een bruut. Hij vreest God niet en ontziet geen mens. De weduwe, die het in haar eenzaamheid al niet makkelijk heeft, vraagt de rechter om hulp. Hij weigert voortdurend. Hij wordt het gezeur echter zat en geeft de vrouw uiteindelijk gehoor. Zal God, Die *rechtvaardig* is, dan geen recht doen aan Zijn uitverkorenen, die dag en nacht tot Hem roepen?

Ook Gods kinderen hebben hun zorgen. In de dagelijkse levensomstandigheden. Ook ten aanzien van het einde van de tijd. Deze gelijkenis is uitgesproken tegen de achtergrond van het laatste der dagen. De dagen van de grote verdrukking. Als de dienst des Heeren onder druk staat. We zien het rondom ons heen gebeuren.

Misschien ervaar je wel nood in je eigen leven. Of wellicht heb je vragen ten aanzien van Jezus' wederkomst. Heb je een plaatsje waar je het aangezicht van de Heere steeds weer mag zoeken? Daar hoef je niet oud voor te zijn. 's Nachts als je niet slapen kunt; overdag in de stilte van je kamer. Of te midden van gezelschap, zonder dat iemand er iets van merkt; terwijl je bezig bent in je dagelijkse bezigheden. 'k Ben gewoon, in bange dagen, mijn benauwdheid U te klagen.

Wanhoop niet. 'En roept Mij aan in de dag der benauwdheid; Ik zal er u uithelpen, en gij zult Mij eren' (Ps. 50:15).

Lezen: Psalm 86

Donderdag | Bewogenheid

De Heere is zo heel anders dan de onrechtvaardige rechter. Hij verhoort en helpt uit *bewogenheid*. Wie? Zijn 'uitverkorenen'. 'Ja', zeg je, 'daar loop ik nu tegenaan. Stond dat er maar niet. Want zou ik wel een uitverkorene zijn?'

Versta dit woord niet verkeerd. De Heere bedoelt dat Hij zo heel anders is dan de onrechtvaardige rechter. De laatste helpt uit willekeur, zonder bewogenheid. Hij helpt om van het gezeur van die voor hem onbekende weduwe af te zijn. Maar de Heere verhoort en helpt degenen die Hij kent. Al van eeuwigheid af. Hij heeft hen hartelijk lief met een eeuwige liefde. Hij zorgt getrouw voor Zijn kinderen. Niet omdat zij Hem iets hebben te bieden. Net zomin als de weduwe de onrechtvaardige rechter iets kan aanbieden. Zijn kinderen kent en verzorgt Hij in Christus met Zijn *hart*.

Laat het woord 'uitverkorenen' je niet van het aanhoudend gebed afhouden. God heeft Zijn uitverkorenen. Gode zij dank. Anders zou niemand zalig kunnen worden. Er ligt bij God echter geen tegenstelling als Hij zegt: '...Zijn uitverkorenen...' én 'Wendt u naar Mij toe, wordt behouden, alle gij einden der aarde...' (Jes. 45:22a). Een van de vruchten van het waarachtig wenden tot de Heere is het 'aanhoudend gebed'.

Lezen: Johannes 10:11-30

Vrijdag | Voor het eerst bidden

Saulus van Tarsen heeft in zijn leven heel wat gebeden. Daar stonden de farizeeërs om bekend. En Saulus was een farizeeër. Gezeten aan de voeten van zijn leermeester, Gamaliël, heeft hij onderwijs gekregen uit de geschriften van het Oude Testament. Saulus is ongetwijfeld ook een man geweest die veel woorden in de vorm van een gebed heeft uitgesproken. Het is echter opmerkelijk dat de Heere van deze gebeden in de Bijbel geen melding maakt...

Op weg naar Damascus wordt Saulus van Tarsen gearresteerd. Een Goddelijk wonder vindt in zijn leven plaats. Ongedacht en onverwacht. En wat gebeurt? Saulus bidt. Maar nu benoemt de Heere het wél. Hij zegt tegen Ananias: 'Want zie, hij bidt...' Het is net of de Heere het gebed van Saulus voor het eerst opmerkt en dat al die voorgaande gebeden aan Zijn aandacht zijn ontgaan. Dat is ook zo.

Wat is het verschil tussen dit gebed en de voorgaande gebeden? Saulus van Tarsen kon van zijn gebeden altijd iets maken. De Heere mocht wel blij zijn met zo'n biddende Saulus. 'Saulus, word je zalig?' 'Hoe durf je het te vragen? Natuurlijk. Zie mijn nette levenswandel. Ik bid toch?!'

En nu? Saulus heeft niets meer verdiend. Nu ligt hij op zijn knieën en smeekt om genade. Gans hulpeloos tot Hem gevloeden... Dat is Gods werk. Herkenbaar?

Lezen: Handelingen 19:1-19

Zaterdag | Vragen

Toen Saulus van Tarsen gearresteerd werd op de weg naar Damascus ging hij bidden. Wat waren zijn eerste woorden? 'Wie zijt Gij, Heere?' en: 'Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal?' Saulus heeft *vragen*. Zó begint het. Hij zegt niet: 'Nu ben ik ook bekeerd.' Saulus wordt geconfronteerd met God en met zichzelf. Hij kende de Heere niet; evenmin zichzelf. Hij heeft zich ook nooit bekommerd om de wil van God. Dat wordt nu radicaal omgekeerd.

Saulus *vraagt*. Voorheen heeft hij altijd geantwoord. Hij wist precies wat nodig was om zalig te worden. Maar nu weet hij het niet meer. Saulus vraagt naar *Gods wil*. Zijn hardnekkigheid is gebroken. Hij krijgt een begeerte om door de Heere te worden onderwezen. Het is als bij de tollenaar: 'O God, wees mij zondaar genadig' (Luk. 18:13).

Saulus zegt het 'bevende' en 'verbaasd zijnde'. Hij heeft eerder nooit gebeefd. Hij zag medemensen beven. Verbaasd was hij ook nooit. Hij wist het immers.

Heb jij ook vragen? Wat erg als je die niet hebt. Als je zomaar verder leeft alsof er geen God is. Of als je genoeg hebt aan je eigen godsdienstige leven, zonder dat je ooit ondersteboven bent gegaan.

Als de Heere ontdekt, krijg je vragen. En die vragen moeten worden beantwoord. En er is maar één Antwoorder.

Lezen: Lukas 18:9-14

Zondag | Een goddeloze omgeving

De Heere is op bezoek geweest bij Abraham. Aan het eind van de ontmoeting deelt de Heere Zijn vriend mee dat Hij voornemens is Sodom en Gomorra aan een nauwkeurig onderzoek te onderwerpen. Abraham begrijpt direct wat dit betekent. Als de steden de maat hebben vol gezondigd, zal de Heere Sodom en Gomorra niet sparen. Abraham weet van de gruwelijke goddeloosheden die hier worden bedreven.

Wat doet Abraham? Dankt hij de Heere voor de verkregen informatie? Zegt hij: 'Het is ook hun eigen schuld'? Nee, hij gaat voor de stad voorbede doen. 'Maar Abraham bleef nog staande voor het aangezicht des HEEREN.'

Wat een les! Onze tijd is vergelijkbaar met die van Sodom en Gomorra. Het kwade wordt goed en het goede wordt kwaad genoemd. Je maakt het wellicht van heel dichtbij mee. Op school, tijdens je werk. En je weet, wie God verlaat heeft smart op smart te vrezen. Wat nu? Klagen over die jongen die zich aan de zonde te buiten gaat? Schande spreken over die medeleerling? Met verontwaardiging de donkere tijd waarin wij leven uitmeten? We hoeven het zeker niet goed te praten. Dat mag zelfs niet.

Er is een betere weg. In bewogenheid staan voor het aangezicht van de Heere om voorbede te doen voor land en volk, kerk en maatschappij, je klasgenoot, je collega, je omgeving. O God, ontferm U.

Lezen: Genesis 18:16-22

Maandag | Oog voor elkaar

Voorbede is niet alleen van belang voor de wereld, maar ook voor de kerk. In Handelingen 12 lees je dat Gods kinderen voor *elkaar* voorbede doen. Petrus zit in de gevangenis. De duivel wil zijn mond snoeren. De deuren zijn hermetisch gesloten. Petrus zit met ijzeren ketenen vastgeklonken aan zijn bewakers. Het zal niet lang meer duren of hij zal worden gedood, geëxecuteerd. Het is natuurlijk onmogelijk om hier nog uit te komen. Ja, als je alleen op de omstandigheden ziet wel.

Maar aan het thuisfront is een gemeente. Ze leeft mee met Petrus. Niet klagend. Nee, biddend. Ze leven niet ieder voor zich; ze hangen niet als los zand aan elkaar. Ze weten zich door genade betrokken op God. En daardoor ook aan elkaar. Petrus' nood is hun nood; Petrus' gevangenschap is hun gevangenschap. En die nood leggen ze nu voor de Heere neer.

Oog voor de ander. Er wordt veel geklaagd over kilheid in de kerk. Misschien mis jij in de kerk ook wel de onderlinge warmte. Maar mag ik eens vragen: is de warmte in *jóúw* leven voelbaar? Weet jij je betrokken op God? En daardoor op de ander, bijvoorbeeld in jouw gemeente? Je kunt de gezichten wellicht zo voor de aandacht halen: mensen in je omgeving in nood.

Hoe leef jij? Ik... ik... ik? Of: een gedurig gebed tot God voor hem of haar?

Lezen: Handelingen 12:3-19